

Táj és folyóirat. Bálint Sándor éppen jelen számunkban mutat rá, milyen fontos, hogy a nevelők ismerjék a tájat, melynek gyermekeit az emberi művelődés szolgálatába bevezetik. Ő is felveti ismételtén a táji nevelés gondolatát; ezt a legjobban kétségtelenül az a nevelői folyóirat szolgálhatná, amely a megfelelő körzetben jelenik meg s így munkatársai olyan emberek, akik élő kapcsolatban állnak a tájjal és népével. Persze kérdés, vajjon a szűkebb értelemben vett tájegység szerint igazodjék-e ez a nevelői gondoskodás, vagy inkább olyan területekre tekintsen, melyeket a közelmúlt vagy jelen eseményei bizonyos sorsközösségbe sodortak s így nagyjában azonosak megoldatlan kérdéseik. A mai megnagyobbodott Magyarország területén ilyen szempontból az ismert tájegységek helyett az Alföld és Dunántúl kivételével inkább a különböző felszabadult területek »táji egységéről« lehetne szó, melyet az elmúlt két évtized történelmi megpróbáltatásai alakítottak ki. Nyilvánvalóan külön nevelői feladatok adódnak a visszatért felvidéki és kárpátaljai országrész, a hazatért erdélyi terület és a Bácska körzetében, ha ezek azelőtt nem is jelentettek ilyen összetételben mind tájegységet. Örvedetesnek mondható tehát a megfelelő folyóiratok megjelenésének ténye s hisszük, hogy ezek a sajátos nevelői kérdések megvilágításával és tisztázásával jelentősen hozzájárulnak majd az egyetemes magyar nemzetnevelői gondolkodás kialakulásához. A Felvidéki Nevelő és az újonnan megindított Erdélyi Iskola eddig megjelent számai iger termékeny megközelítést jelentik nevelői szemlélődésünknek. Kíváncsú, hogy a két folyóirat minél

sokrétebben dolgozza fel azt a sok nevelői kérdést, mely az egybehangelődés, a peremmagyarság, a más nemzetekkel való szoros együttélés tényeiből adódik és megoldásra vár. Persze magátólértetődő követelmény, hogy mindezek a folyóiratok állandóan számontartsák kölcsönösen szellemi eredményeiket, mintegy összehasonlító módszerrel kutassák a magyar lelkület és magyar magatartás különféle megnyilvánulásait és így készítsék elő a valóban lényegre ható nemzetnevelői munkatervet részleteiben érvényesülő egyetemességgel. A Nevelésiügyi Szemle hagyományos törekvése, hogy az egész magyarság minden nevelői kérdésére a lehető legérzékenyebben felfigyeljen, külön öröm tehát számunkra, hogy a meginduló, illetőleg felelevenített folyóiratok gazdag sokféleségben tárják eléink a magyar nevelői élet sokrétű kérdéseit s ez egyszersmind kötelességet is ró reánk, hogy mi is behatóbban foglalkozunk az Alföld és a Bácska sajátos kérdéseivel, miközben persze töretlenül magunkénak valljuk az egész magyar nevelői feladatkör elmélyedő, lelkiismeretes szolgálatának gondját is. Az így megfogalmazott »táji folyóiratok« együttműködése gazdag jövőt ígér a magyar nemzetnevelői gondolkodás és gyakorlat számára.

Az iskolatörténet-írás fontosságára ezen a helyen már rámutatunk. Igyekeztünk is lapunkban számontartani az ilyen vonatkozású műveket. Most ismét két iskola-életrajzról emlékezhethetünk meg. Az egyik a Budapesti áll. Verbőczy István Gimnázium 50 éve (1892–1942. Budapest, 1942. 64 old.) Trombitás Gyula dr., az intézet volt növen-